

אלכס ברנע:

„הורים דוחפים ילדים? זהו מיתוס תיקשורתי!“

עם התקרב חגי החנוכה, נוצר בקרב בפסטיבל-הילדים, פסטיבל-הילדים, פסטיזמר ועוד פסטיבלים למיניהם, כשמשותפים לכולם כוכבים צעירים – מגיל הגן ועד לגיל העשרה – המפזים, מעכסים ואוחזים במיקצועיות במיקרופונים, סטייל בוגרים, את השורות הראשונות באולמות יאכלסו הורים ודודים נרגשים, שיכססו ציפורי ניהם בגאווה ובהתרגשות, לנוכח הפירסום שאטוטיהם זוכים בו.

תופעה זאת של ילדי-פלא, והלחצים שמפעילים – אם מפעילים – עליהם הוריהם, זכתה לנתח תיקשורתי נכבד ואף קיבלה טיפול קולנועי. על פי רוב זכתה התופעה לקטילה רבתי.

שוחחתי בנושא עם האיש העומד מאחרי פסטיבל-הילדים, שיחול בעוד שבועות אחדים – אלכס ברנע.

● כמה שנים אתה מריץ את הפסטיבל?

זהו הפסטיבל ה-16 שלי.

● לאור נסיגת הרב, מה האמת בדימוי של ההורה השאפתן הרחף את ילדו לקראת הזרקורים?

אני לא מסכים עם הדימוי. קשה לומר שילד המגלה כישורי נות נדחף על-ידי הוריו, ואם ילד מגלה כישרון בציור או במתמך טיקה – אז מה? אם הוריו שולחים אותו לקורסים לטיפוח כישוריו, אף אחד לא יראה זאת בשלילה. להיפך, נכון שבתחום הכידור נוצרה לתופעה זאת תרומת שלילית.

יש ילדים בני 10-11 שבאים לבחינות לברם, בלי הוריהם. ממש מוזר, כשהורה רוחף את ילדיו קדימה בתחום אמנותי או לימודי אחר – רואים זאת לחיוב, וכאן – דווקא לשלילה?

● מכיוון שכאן הדחיפה מתבטאת לעיתים גם ברווח כספי על-השבון הילדים?

במיקרים ספורים, ממש מעטים: הילדים המופיעים בפסטיבל לא מקבלים שכר, נכון שזהו קרשיקפיצה רציני להמשך הקריירה. אפשר למצוא רבים מהם מככבים בלהקות-הצבאיות, אולם עד לשלב זה, חלה כדרך-כלל הפסקה בקריירה שלהם. המיקרים של נועם קניאל וליילך גליקסמן הם יוצאי-דופן. הנה, לפני שנים אחדות ערכנו כינוס של כל משתתפי הפסטיבלים, מסתבר שרובם זוכרים את השתתפותם בפסטיבל כחוויה בלתי-נשכחת. אם היו מופעלים לחצים לצורך רווחים, יש להגיה שזה לא היה כך.

● אם כן, איך נוצר המיתוס הזה של „הורים דוחפים בכל מחיר“?

זאת המצאה של התיקשורת. כדי לקרם את יחסי-הציבור של הפסטיבל, הומנו, כמוכן, עיתונאים. עיתונאים מחפשים, מטבע הדברים, את העסיסי, הפיקאנטי, וכך זה נולד.

שושנה בן-צור:

„זה הזמן לפתוח מודעות ללבוש בארץ!“

בגד-עור, פפקו ואתא הם רק כמה מהשמות שקצרו כותרות בלתי-נעימות לאחרונה. בזה אחר זה קרסו המיפעלים הוותיקים האלה שהפכו שם-דבר – כל אחד בסיוגונו – באופנה הישראלית.

בקרב האופנאים שורת תחושה בלתי-נעימה של אי-ודאות, אחדים מהם מעדיפים שלא לדבר על כך בפומבי, מי שהסכימה לדבר על כך, בגילוי-לב, היא אחת הנשים שבחבורה, שושנה בן-צור.

● את מרגישה שינויים בכמות הקנייה, או אוסיה?

כשמדובר על רכישת בגד לאירוע מיוחד – או הנושא התקציבי יורד מהפרק, אבל ברור שמרגישים בשינויים. כולנו מהדקים כימים אלה את החגורה, וזה ניכר גם אצלי, אפילו שלקוחותיי נמנות בדרך-כלל עם השיככה הבינונית ומעלה מבחינת הכנסה.

● סיפור נוסח מה שאירע ל„פסקן“ – גם היא אופנה עילית – לא מפחיד אותך?

אותי – לא, מכיוון שתמיד הקפתי ללכת בצעדים קטנים, עוד לפני הזמנים הקשים. אני לא מתפשטת כשם שפפקו התפשט. כלידת-הארץ – דור שלישי – אני מכירה אותה היטב.

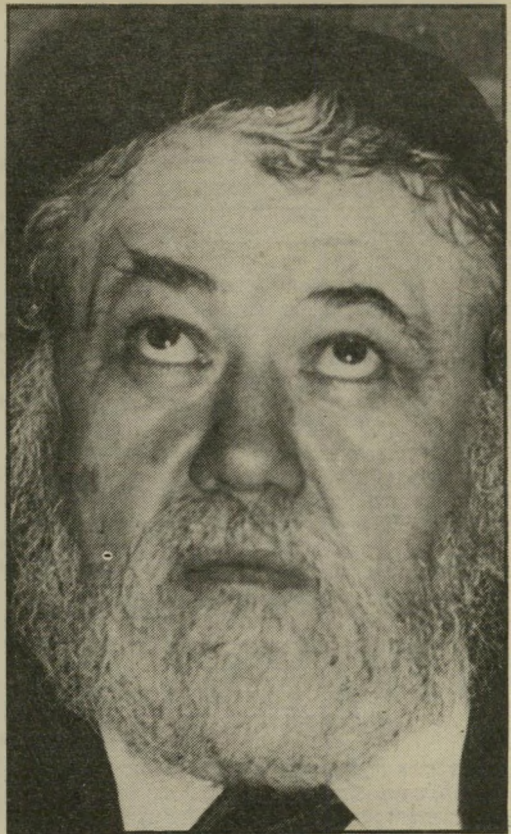
אבי תמיד יעץ לי: „בארץ צריכים להתקדם בצעדים קטנים“ וכך לא נפלתי כעת על הבטן.

● כיצד על האשה הישראלית, השואסת להיראות אלגנטית ומעודכנת, להתאים את עצמה לרוח-הזמן?

צריך לשים את הדגש על ייעוץ: זאת לגמרי לא שאלה של תקציב, אלא של מודעות: נשים בארץ מסוגלות להוציא הון תועפות על בגדים, ללא שום שיקול-דעת הגיוני. אם את קונה את הבגד הנכון – את יכולה לשחק בו בכל-כך הרבה גיрсות ולהיראות שונה בכל פעם, מבלי שיבחינו שלא שינית את הבגד. המודעות תמיד היתה הנקודה החלשה באופנה אצל האשה הישראלית, ודווקא כעת, כשהכיס קטן, זהו הזמן לטפחה.

● דיברת על גיוון של אותו בגד. תני טיפ לקהל הקוראות.

אני ממליצה על השימלה הקטנה-הבסיסית, שימלה קלאסית זאת ניתן לגוון לפחות כתרסר וריאציות, בעזרת תכשיטים, נעליים, גזרות, צעיפים וחלקי-לבוש אחרים. זה בדיוק הזמן המתאים לאמץ את הטריקים הקטנים האלה.

אברהם שפירא:

„מיעוט השוליים במאה שיערים מכתים את הרוב!“

„גררו אותי, בעטו בי!“ זאת היתה הכותרת התורנית בעיתונות, על התעללות בחילוניים שנקלעו לרחוב החרדי. הפעם היה הקורבן חוקרת מסי-הכנסה.

מכיוון שהאלימות של החרדים כלפי חילוניים הפכה ליותר ממיקרית, פניתי לאחד מנציגיהם בכנסת, הרב הח"כ המושך-בחוטים, אברהם שפירא. הוא, כפוליטיקאי ממוחל ששמו הולך לפניו, נזהר מרגישות הנושא בקרב מצביעיו, ובחר לשתי בשיחה את דוברו, אריה פרנקל.

● מהי תגובתך על האלימות ברחוב החרדי?

כל אלימות, ואין זה חשוב מי שעושה אותה, היא מגונה: היא מנוגדת להלכה, שכן ררכיה ררכי נועם וכל נתיבותיה שלום. מי שנוקט באלימות מבזה את היהדות, ואין זה כלל חשוב אם היה במיקווה או לא.

● איך אתה מסביר את תופעת האלימות הגואה לאחרונה, ברחוב החרדי, ביחוד לאור מה שהסברת בעת?

אין ספק, שאלה המגיעים לכותרות הם השוליים החברתיים של שכונת מאה-שערים. בשכונה חיים אלפי יהודים נקיי-כפיים ויראיי-שמים, ללא שמץ של מחשבה על אלימות. חבל מאוד שנוצר מצב, שמיעוט מצליח להכתים רוב. אנו מומינים אותך לביקור בשכונה ותוכלי להיווכח בכך בעצמך.

● לאור האירועים האחרונים, כיצד זה לא ראיתם – נציגי הציבור החרדי בכנסת – צורך להגיב פומבית?

לאף אחד אין שליטה על אותה קבוצת-שוליים. הנה, לפני שבועיים, כשהיתה אלימות שבה היו מעורבים תימנים, האם מישהו העלה על דעתו לפנות לנציגיה הבכירים של העדה? כך גם לא יעלה על הדעת לפנות לרבנים. פשוט אין לנו השפעה על אותם שוליים!